

Емма Андіївська

КАЗКИ

Шакал постояв трохи, перевіряючи нюхом повітря, й підійшов до веранди на краю пустелі.

— Доброго вечора, — мовила консервна бляшанка, що лежала на веранді. — Заходь ближче! Хазяї пішли з дому и до ранку не повернуться, крім мене, тут нікого нема.

— Доброго вечора, — неохоче відповів шакал і чутно втягнув у себе повітря.

— Двері скрізь не замкнені, — зрозуміла натяк консервна бляшанка. — Зайди до середини, там на буфеті лежить великий смажений шматок м'яса. Тільки прошу тебе, будь обережний, щоб не забруднити підлоги, бо ж я все-таки до певної міри наглядаю за віллою, і якось не випадає, щоб у відсутності господарів розводити бруд. Не гайся також, бо я хочу з тобою побалакати.

За деякий час шакал, облизуючись, повернувся на веранду й ліг недалеко від бляшанки, ледачо дивлячись на пустелю.

— Я дуже тішуся, що ти прийшов, — обізвалася консервна бляшанка. — Я не маю товариства й дуже терплю на тому, бо ж ті, з ким я не можу розмовляти, я не вважаю за товариство. Люди гадають собі, що я просто консервна бляшанка, мовляв, бездушна бляха, та й годі, або що моя душа настільки нижча від їхньої, що вона їх не може цікавити, забуваючи, що речі, які перебувають в людському оточенні, олюднюються, і крім того, що ми є, ми стаємо ще й ніби людьми, і в нас живе людська душа поруч нашої первісної.

— Це мені дуже добре відомо, — відловив шакал, — це я знаю з власного досвіду. Коли я в пустелі слухаю нюхові водограї, здебільшого це буває десь так на п'ятий день без їжі, я лише шакалю. Та щойно я наближаюся до людських осель, я мимоволі олюднююся. Я починаю відчувати, як люди, думати, як вони, і, щойно коли я повертаюся до пустелі, з мене поволі вивіває людську душу і лишається тільки душа шакала. Мені часто хочеться поговорити з людьми, коли я буваю серед них, тільки їхня зарозумілість в останню мигь стримує мене. Я починаю боятися, що мене не зрозуміють, або, що ще гірше, якось фальшиво зрозуміють, і тому я мовчу або йду в пустелю і вию. Справді дуже важко з людьми, бо вони олюднюють нас, і разом з тим їм і на думку не спаде ставитися до нас, як до людей, а на цьому ми завжди терпимо.

— Так, — погодилася консервна бляшанка, — і, головно, ніхто тоді не турбується, що робиться з нами, коли ми стаємо, як вони.

Потім консервна бляшанка замовкла, і шакал теж дивився на місяць над пустелею і мовчав.

— Розповідь щось, — попросила консервна бляшанка.

— Знаєш, на ситий шлунок мені нічого, крім казок, не спадає на думку, — мовив шакал. — а всі казки, що я їх знаю, сумні.

— Це добре, — втішилася консервна бляшанка, — бо ті, що я знаю, всі кінчаються щасливо. Розповідатимемо, ти сумні, а я веселі. Мої хазяї повернуться додому щойно десь під ранок, і перед нами ще ціла ніч.

— Гаразд, — погодився шзкап, — тоді я розповім про говорющу рибу, тільки попереджаю: не перебивай, бо я легко збиваюся.

— Я слухаю, — відповіла консервна бляшанка.

— Я розповідаю.

КАЗКА ПРО ДВОХ ПАЛЬЦІВ

Сталося це тоді, коли ще рука мала сім пальців, на небі оберталося сім планет, а кожній людині дано було сім доль. Тоді й сама рука, чувши себе молодою і сильною, не надто багато часу присвячувала вихованню своїх дітей-пальців особливо двох найменших, гадаючи, мовляв, час їх сам навчить й уговтає, нехай собі ростуть на волі й без примусу, бо те, що має статись, однак станеться, і цієї миті не варто ні пришвидшувати, ні уповільнювати, усе підвладне порам року, і кожний носить в собі своє призначення.

Саме тоді й трапилося, що на руці засперечалися два найменші пальці за ліпше місце, а до них приєдналася й решта. Найменші з'явилися найпізніше, і їм хотілося надолужити той час, який уже на цьому світі проіснували їхні брати, та й потім стирчати на самому кінці руки здавалося їм надто образливим, бо їм доводилося весь час видовжувати шиї, аби їх інші побачили. Крім того, їм не подобалося, як брати, лише тому, що їм випали вищі місця, пишалися звитягами, вимагаючи від молодших послуху до себе на тій лише підставі, ніби у великій родині не вільно усім на раз верховодити, а вони ще малі й мають підрости, перш, ніж забирати голос. Та це, звісно, ані трохи не промовляло ні до розуму, ні до душі розсварених, і два наймолодші пальці наполягали на своєму. Вони твердили, що навколо всі сліпі й нічого не тямлять, бо ж вони, хоч їх старші й називають ворохобниками, почувають у собі несусвітню силу, яка ладна змусити обертати назад планети, а з дня робити ніч, і тому саме їм, найменшим, і належить більша шана, хоча вони щойно вбилися в колодочки.

А що всі вони дуже гарячкували, бо кожний знаходив ваговиті докази на те, що таки він найкращий і тому й заслуговує на перше місце на руці, хоча ніхто не здолав переконати іншого у своїх перевагах, бо ж інші казали те саме, не бажаючи слухати ні один одного, ні руки, яка запевняла своїх пашекуватих чад, що всі вони гідні пошани, оскільки однаково милі й дорогі,— то двоє найменших, а тому і найроз'юшеніших пальців, дочекавшись, поки рука заснула, натомлена гвалтом своїх надто численних нащадків, сплигнули вниз і пішли в світ, щоб здобути собі слави, а головне знайти безстороннього суддю, хто їх справедливіше розсудив би, бо їм ввижалося, як це ввижається кожному, хто робить перші кроки по землі, що вони не годні існувати, поки не встановлять, хто з них надається на перше місце на руці.

А що двоє найменших пальців, як це й зрозуміло в їхньому віці, не могли дійти згоди в цьому питанні не лише між старшими братами, а й між собою вже хоча б тому, що надмір молодечого запалу просто закладав вуха, і тому ніхто не чув слів іншого, то кожен із них помандрував окремою дорогою, забувши про братерство і про спільну батьківщину-руку, яка їх об'єднувала.

Один палець подався одним шляхом, а другий — іншим, щоб не завдячувати братові того, що кожний сам натинався здобути.

Та хоч ішли вони різними дорогами, за якийсь час вони стрілися біля королівства, яке лежало на самому кінці світу, бо з цього королівства крізь отвори в баштах викидали сміття вже просто в небуття.

— Добридень, братику,— мовив один із пальців, втішений зустріччю після довгого часу.

— Доброго вечора,— відповів другий, зрадівши, що нарешті надибав брата.

— Ми тепер ніколи не розлучатимось,— сказав перший палець.

— Ти також підріс у дорозі,— погодився другий палець.

— Ми стали дорослі, щойно розлучитися,— признався перший.

— Чи ти ще чуєш у собі силу? — спитав другий.

— Більше, ніж колись,— запевнив перший, і вони вирішили удвох шукати собі слави, а руці чести в цьому королівстві.

На вході до королівства стояли вартові й бавилися в присмерку білими мишами, аби не поснути від нудьги. Угледівши двох пальців, вони закричали: «Ви куди?» — і перегородили їм дорогу.

— Туди, куди очі дивляться,— відповіли їм пальці, чомно вклонившись.

— Що ви шукаєте?

— Собі слави, а нашій батьківщині-руці — чести, а головне, щоб нас розсудили, хто з нас найкращий, аби ми знайшли серед братів ліпше місце й не тулилися на руці на самих задвірках.

Щоправда, за час мандрів ця думка перестала вже пекти їх, як це було раніше, але щоб не блукати по світі з порожньою головою, вони її ще трималися.

— Хто ж ви такі? — поцікавилися вартові,— і чи ви маєте перепустки, які посвідчили б, що ви саме ті, ким ви себе називаєте?

— Ми пальці,— відповіли пальці, дивуючися, пощо їх так багато питають.

— Гм,— похитали головами вартові і, нахилившись один одному до вуха, порадилися між собою.

— Ми вас покажемо королеві,— врочисто проголосили вони, випроставшись, і повели пальців до королівського палацу, де жила її величність Лампа.

— Чому у вашому королівстві такі сутінки, аж не знати, день це чи ніч? — здивувалися пальці, коли їх супроводили до королівського палацу порожніми вулицями й майданами попелястого міста.

— Нашим сонцем є королева Гасова Лампа,— клацнули підборами вартові,— і коли ви ще раз обмовитеся, ніби в нашому королівстві сутінки, нам доведеться вкоротити ваші голови.

— Хай живе сонце! — вигукнули пальці, й вартові ескортували їх до королівського палацу, біля якого новоприбулим веліли іти, боронь Боже, навшпиньках і не робити вітру.

Пальці зиркнули один на одного, і їм закортілося посміятися з такої перестороги, однак вартові попередили, що за сміх тут карають на голову, і пальці стрималися, вирішивши згодом надолужити втрачене.

— Ми привели сюди двох шукачів пригод, вони щойно прибули до королівства вашої величності! — прокричали вартові в урни, що стояли на вході, куди говорили піддані, аби подихом не спричинити вітру, смертельного для королеви. За Лампою ходив величезний почт, і всі міністри, відповідно до рангів, носили з собою довгі золочені і посріблені тростини або й просто порцелянові мушлі-хукальця, крізь які вони переказували слова підданих, щоб, бува, ненароком у поспіху не задмухати на смерть своєї володарки, яку придворні щомиті запевняли, ніби вона не Гасова Лампа, а сонце.

— Гарзд,— мовила Гасова Лампа, коли їй крізь золочену тростину міністри переказали про двох пальців, що їх привели вартові.

— Говоріть у цю велику урну переді мною — веліла вона,— звідти я вас чутиму, не чекаючи на тростини моїх міністрів. Тільки не хукайте, як варвари, не знайомі з королівською етикетом, бо урна надто чутлива на віддих. Що ви хочете і звідки ви?

— Наша батьківщина Рука так далеко звідси, що навряд чи вістка про неї дійшла сюди. Однак ми примандрували до вас, Ваша Сонешна Величносте,— відказали пальці, стаючи на одне коліно,— щоб ви нас розсудили, хто з нас найкращий, бо ми не дійшли згоди між старшими братами і тому пішли в світ.

— Дивне бажання,— насупила брови королева,— адже і так відомо, що я, найкраща.

— В цьому ми ніколи не сумнівалися,— вигукнули пальці,— однак чи зласкавилися б ви розсудити, хто, на вашу думку найкращий із нас, бо, покликавшись на Ваше слово, ми встановимо новий порядок на руці.

— Будьте моїми лицарями, і я подивлюся,— заспокоїлася королева,— у мене саме війна з володарем Вогненної Свічки, а мої вороги дуже підступні. Вони невидимі і завжди з'являються там, де їх не вгледити, а коли вгледити, то вже запізно, і з ними неможливо боротися. Вони позбавили мене найвідважніших лицарів, і кожен новий рубака тішить моє серце. Служіть мені вірно, а я вже, як винагороду, розсуджу, хто з вас на що здатний. Від нині моє королівство нехай буде вам за батьківщину, однак ніколи не забувайте, що я сонце!

— Хай живе сонце! — вигукнули пальці й зажадали, щоб їх негайно відпустили на боротьбу з невидимими ворогами, бо їм нетерпілося якомога швидше випробувати свої сили, а головне добігти нарешті до того місця, де вільно сміятися, бо пальці від народження любили сміх і жарти, а в королівстві Лампи все смішило їх, аж вони вже ледве трималися на ногах, зберігаючи поважні міни.

Тому вони безмежно зраділи, коли королева нарешті дала знак, що аудієнція скінчилася, і через міністрів веліла вартовим показати пальцям путівець на кінець королівства, аби ті одразу ж почали приборкувати її невидимих ворогів — лицарів Вогненної Свічки.

Вартові вивели пальців аж до кам'яного стовпа, де кінчалася королівство, побажали їм щастя й успіху, нагадавши ще раз на прощання, що вороги, з якими їх вислала боротися королева, невидимі, одже вони скрізь і ніде, і проти них не підеш, бо вони самі приходять. Шкода їм, вартовим, пальців, однак наказ є наказом, і все стається так, як має статися. І засмучені вартові, подарувавши молодим звитяжцям білу мишу на прощання, повернули назад.

Пальці мить повагалися, чи одразу йти далі, побачивши, як у сутінках зникли серйозні вартові, які від народження ні разу не сміялися, однак пальців так доймав сміх, який душив їх уже під час мандрівки королівством Лампи, що вони вирішили нареготатися, перш ніж вирушати в бій. Та й потім треба було бодай трохи дати волі очам і серцю. На межі королівства кінчалися сутінки, у яких досі перебували пальці, тут світило найяскравіше справжнє сонце, а на смужці, що започатковувала інші володіння, росла зелена, пухка травичка, суга виходила просто з землі, лоскочучи ніздрі польовими запахами, аж пальці, як стій, попадали на землю, хапаючися за животи й регочучи. А реготали вони і з того, що тепер вони лицарі королеви Лампи, і з того, що говорили вартові, і з білої миші, яка від сонця осліпла й не рухалася, і з того, що їм довелося досі побачити.

А що сміх піднімає настрої і спонукує до щораз нових жартів, то пальці, уявляючи, як вони розповідатимуть про свої пригоди братам, аж качалися по землі.

Тому коли на них напали невидимі вороги, пальці їх просто не зауважили, так їх трусив довго стримуваний регіт. Це й стало причиною, чому невидимі вороги, ніяк не могли влучити в розсміяних супротивників. Бо скеровані проти жартунів удари, відскакували, як гумові м'ячі, оскільки немає на світі зброї, яка здолала б убити добрий жарт і щирий сміх.

А що дужче невидимі вояки насакували з невидимими мечами на пальців, рубаючи їх до ноги, то більше вони собі завдавали смертельних ударів. А тому, що в найочевидніше завжди найтяжче повірити, то лицарі Вогненної Свічки, знаючи досі самі перемоги, тільки лютішали, рубаючи невразливих супротивників. Оскільки ж лють сліпить, то підданці Вогненної Свічки навіть не зауважили, як їхні удари обертаються проти них самих, і то так нищівно, що за мить невидимі вороги, яких пальці навіть не встигли й зауважити від реготу, всі, як один, смертельно поранені, попадали на спину як жуки, і їх назавжди поглинуло небуття.

Так пальці, й самі того не зауваживши, як це часто трапляється в найнебезпечніших звитягах, вийшли переможцями без жодного зусилля. Проте ставши переможцями, вони раптом побачили, що самі робляться невидимими, і вмить збагнули: хто з ким бореться, той тим стає.

Тому коли пальці повернулися до Лампи, щоб отримати нагороду за приборкання невидимих ворогів, адже вони гідно виконали завдання і тепер їм лишалося тільки почути від Лампи, хто з них найкращий,— королева закричала, щоб вони негайно забиралися геть, бо те, що невидиме, не надається до послуху, а підданих без послуху не потребує жодний володар.

Тоді пальці порадилися між собою й вирішили повернутися на батьківщину-руку, встановивши раптом, що їм, властиво, остаточно перехотілося знати, хто з них найкращий, оскільки їхня сила, заки вони сміялися, зросла настільки, що не було вже з ким їм мірятися.

Від того часу всі пальці помирилися між собою і зажили в злагоді з братами на самому краєчку руки. Тільки тепер їх ніхто не бачить, хоч вони й знову пліч-о-пліч зайняли місце поруч своїх кровних, оскільки вони невидимі.

Але коли рука виконує щось справді велике, то завжди два невидимі пальці допомагають їй це вершити, хоч цього, звісно, ніколи ніхто не помічає. Що й не дивне, бо, як відомо, все найвище й найдосконаліше, завжди — невидиме.

— Це надто аподиктичне твердження, — обізвався шакал, обертаючись на інший бік. — Невидиме, як, зрештою, всі вищі сили, до яких має доступ живе створіння, посідає властивість набирати того забарвлення, якого йому надає істота, що ними користується. На поганому місці ніколи не виросте нічого доброго.

— Ти не віриш, що інколи можна обертати зло на добро?

— Я схильний твердити — радше навпаки. Зло хутчій прилипає до живого, ніж добро.

— А чи не залежить це виключно від виховання?

— Звісно, кожне створіння має свої фази, як місяць на небі, та я все ж тієї думки, що кукіль не обртається на пшеницю. На це — безліч доказів. Ось один із них:

КАЗКА ПРО БИКА Й МЕТЕЛИКА

Колись у корови, що, як й інші, випасувалася на соковитих луках доброго господаря, знайшлося теля, якому судилося стати крилатим биком.

Звісно, поки теля ще смоктало вим'я коров'ячої неньки і йому з кожним стрибком заносило наперед задні ноги, воно, як і решта його чотирикопитих ровесників, тлумилося разом із чередою, не думаючи про майбутнє. Однак мірою того, як ноги теляти міцнили, в його мозку дедалі частіше стали укладатися самі собою не лише круглі, а й продовгасті думки, що своєю пружністю не поступалися м'язам на грудях, і не встиг господар перегнати череду на інше пасовище, як із малого нерозумного теляти вихохався кмітливий бичок, на якому вже вряди-годи зупиняли замріяні погляди вологих очей не лише сусідні телички, а й воли, що тяжко працювали в полі.

"Невже ці воли з вибалушеними очима й пооббиваними колінами й хребтами, над якими вічно рояться хмари мух і гедзів, — теж належать до нашого бичачого роду?" — спитав якимось молодий бичок двох підстаркуватих коров'ячих тіточок, котрим, з огляду на їхню блакитну кров, його власна ненька, дбаючи про улюбленого первістка, доручила бичкове виховання, щоб дитина змалку засвоїла правила гідної поведінки і за неї перегода не доводилося червоніти в доброму товаристві. Бо хоча нові повіви часу досягнули кречком і цієї череди, де вже давно ніхто не вимагав дотримувати вишуканого етикету, однак навіть найвачучвиреніші корови з кізяками на голові, що йшли нога в ногу з добою, любили принагідно покликатися на туманні оповістки коров'ячих прабаб, дарма що ці перекази багато хто взагалі ставив під сумнів, що і коров'ячого племені, могутнього й вільного за сивої давнини, походили навіть боги й богині, ба більше в биків колись закохувалися навіть цариці, а десь, мовляв, на краю світу, де великі млини женуть у цей світ буття, нібито ще й досі мала існувати країна, де корів не лише шанують, а й вважають священними.

Однак коров'ячі тіточки-виховательки, які радо витлумачували невгамовному бичкові всі його питання, цього разу виявилися, на диво, глухими. А коли бичок ще раз, вже наполегливіше, поцікавився, чи й воли належать до бичачого роду, бож йому кортіло одразу розв'язати всі питання, з очей коров'ячих родичок покотися важкі, як гирі, сльози. Тіточки скрушно замукали й лише перегода, трохи заспокоївшись, веліли, щоб він їх про це ніколи не розпитував, бо як він у такому молодому віці забагато інатиме, йому гірко житиметься на цьому світі.

І хоча молодий бичок хутко забув заборону й за першої ж нагоди повторив запитання, не тільки коров'ячі виховательки, що вродилися балакучі й любили дати волю язикові, щоразу сумно дивилися на нього й відмовчувалися, а й його власна ненька не спромоглася вимовити ні слова.

Тоді молодий бичок вирішив розпитати самих волів, байдуже, що йому суворо заборонили до них наближатися, а вже балакати з ними й поготів.

А що молодого бичка долала цікавість, і він, як це чинять усі в його віці, не міг всидіти на місці, палаючи бажанням якнайшвидше розкрити кожну таємницю, яка здибувалася на дорозі, то, допильнувавши, коли його власна ненька й тіточки-виховательки пішли в холодок під вербу відпочити, а господар сусіднього поля подався з відром по воду до струмка в ярку, бичок підскочив до колючої огорожі й прокричав своє запитання волам.

Та воли до нього не те, що не обізвалися, а й не глянули в його бік, хоча така поведінка тільки додала бичкові снаги й зятятости, бож він поклав собі, що не зрушиться з місця, доки не отримає відповіді.

Тому, спершися передніми ратицями на дощані ворота в дротяній загорожі, він так довго ревів, аж врешті-решт один з волів не витримав і з пересердя буркнув, що і його, молодого бичка, чекає та сама доля. Мовляв, даремно він лускається, галасуючи, світ так влаштований, що всі господарі воліють мати не биків, а волів, і якби не турбота за продовження коров'ячого племені, ніде вже давно не залишилося б не те що бика, а й звичайнісінького бугая. А на посаду бугая, як це знає кожна курка, надто багато охочих, аби кожен бичок міг її дістати лише тому, що так йому забаглося. Хоча й посада бугая не найвище щастя. Адже навіть бугай — це ще далеко не бик, який єдиний знає, що таке воля, над

якою нема нічого в світі, а такий самий невільник господаря, як і вони, хоч його й менше мордують і не змушують виконувати праці, від якої й коні дохнуть.

Після цієї розмови молодий бичок уперше по-справжньому замислився й вирішив, що він піде іншою стежкою. І відтоді думка про волю глибоко запала в бичкове серце. Щоправда цього він навіть власним тіточкам не зраджував, бо коли він, обережно завівши мову про сиву давнину, заходився розпитувати, чи хтось із їхнього роду від того часу, як у них з'явився господар, колись виривався за огорожу на волю, корови тільки скрушно хитали головами й пояснювали недосвідченому небожеві, що на волі по той бік загорожі ходять вовки й леви. Отож задля власного коров'ячого щастя найліпше жити в господаря, оскільки від тих, що колись, — байдуже, що таке дуже рідко траплялося, — звідси таки виривався на волю, незмінно знаходили тільки рижки та ніжки, і тому навіть сумна доля волів — краща від вовчої чи лев'ячої пащеки. Ймовірно, так воно вже на роду написано, що коров'ячому племені ліпше взагалі ніколи не думати про волю.

Однак такі міркування ані трохи не переконували молодого бичка, хоч він їх і не висловлював уголос, аби марно не засмучувати своїх опікунок. Та й як йому було не думати про волю, коли його предки колись втішались нею, заки, не знати як, її одбігли, здавшись на ласку господаря. А що бичкове тіло наливалось силою з дня на день, а в грудях щораз голосніше калатало серце й кров заливала очі, коли він здалеку бачив господаря, то однієї погожої днини, саме тоді, як господар перегнав усю череду на пасовища з особливо соковитими травами за високою огорожею, молодий бичок, який і сам не зчувся, як із дурного теляти вибехався на тямущого й напрочуд сильного бика, переплигнув через огорожу, грудьми й копитами трощачи все, що стояло на перепоні, й подався в широкий світ.

Щоправда, при цьому він і справді мало не загинув, як його попередники, бо господар нацькував на нього лютих псів, від яких його врятували тільки швидкі ноги й велика ріка, куди він кинувся з кручі, воліючи смерть, ніж неволю. Проте невдовзі, ще заки на ньому загоїлися рани, він навчився не лише тікати від собак, а й боронитися рогами й копитами від вовків і левів та обминати розставлені на дорозі пастки. Тепер на ньому було значно більше м'язів, ніж опасистого тіла, бо йому доводилося й голодувати і терпіти спрагу, але воля, за якою невідступно чигала небезпека, зробила його розумним і винахідливим. Він навчився на лише перепливати ріки, а й моря, долати не лише мороз і спеку, а й гори й пустелі.

Тож одного вечора, копи не так уже й молодий, бо роки збігли швидше, ніж вода після зливи, не такий уже повороткий, але ще сильний бик лагодився заночувати між двома дюнами, він здивав пустельного лисика, що тримав у передніх лапках шість капшучків, і завів з ним розмову.

Властиво, фенек перший заговорив до бика, бо коли той вже приготувався лягти на пісок, пустельний лисик, високо тримаючи всі шість капшучків над своїми великими вухами, визирнув з-за шпиля дюни, вітаючися, й спитав, чи не погодиться бик перевезти його через каламутну й рвучку ріку, сухе річище якої, давно поросле колючками й рештками засохлих чагарників, тепер виповнили дощі, що випали десь далеко в горах, перегородивши йому, фенеківі, шлях. Мовляв, він мусить дістатися на той бік, у нього дуже пильні справи, з якими не вільно зволікати. А що бик, попри грізний вигляд, мав добре серце, то він і погодився, дарма що його долала втома й сон.

— Я не люблю перепливати річок нічю, однак тепер повня, і навколо видно, як удень. Сідай мені на спину, тримайся за роги, і я тебе хутенько перевезу, — мовив бик і тієї ж миті зауважив, що пустельний лисик, на відміну від своїх родичів, має два обличчя.

— Вперше бачу фенека з двома обличчями, — здивувався бик, але той заперечив, махнувши лапками:

— Я маю лише одне обличчя, як і всі мої одноплемінники. Однак тому, що я надто хутко повертаю голову, дивлячися то в минуле, то в прийдешнє, це й виглядає, ніби я двоголовий.

— Хіба ти не пустельний лисик?

— Звісно, що так. Але, крім того, я ще й ловець часу. Тільки часу, на який я полюю, — це менші і більші золоті зернята, що я оце й тримаю в капшучках, — мені не вільно затримати при собі. Кожний затриманий час умирає, а мені доручено розносити живий час тваринам, людям і цілим народам. Тому я так і поспішаю, бож, як ти знаєш, на обов'язках тримається весь світ, які я, зрештою, радо виконую. Мені лише доводиться дуже пильнувати, щоб не за-мочити цих капшучків, бо тоді добрий час перетворюється на лихий, а мені не вільно міняти адресата.

— Гарзд, — розміркував бик. — Сідай, я тебе перевезу. Нехай буде так, як має бути.

Однак чи то бик виявився надто втомленим, а чи вода надто рвучкою, бо хоч і як він докладав зусиль, уникаючи вирів, заки вони перепливли на другий бік, вже біля самого берега їх наздогнала невеличка хвиля, від якої ні фенек, ні бик не очікував, що вона так високо сплесне, і пустельний лисик замочив один із шістьох капшучків.

— Ой лишенько, — забідкався фенек. — і чому я такий нещасливий уродився, що за твою доброту й шляхетність мушу відплачувати злом. Цей каншук я мав занести твоєму племені. Але тому, що на нього хлюпнула вода, за якою спливає добре й погане, зерна часу, що містили в собі пилік щастя й добробуту, обернулися на лихо й моровицю, а я маю Невідкличний наказ, байдуже, чи це мені

подобається, чи ні, передати капшук адресатові, тобто в цьому випадку коров'ячим нащадкам, не зважаючи на те, що тепер це знаменує їхню загибель.

— Стривай, — мовив бик, — адже я теж коров'ячий нащадок. Я пожив досить на цьому світі, звідав радощів і смутку, і мені не страшно вмирати. Якщо ти віддаси мені цей капшук, ти з чистим сумлінням звітуватимеш своїм працедавцям, що віддав його згідно з призначенням. І хоч я й помру, мої тітки, їхні доньки, онуки й правнуки житимуть, і мій дух втішатиметься, що рід, серед якого я побачив цей світ, не загинув, навіть якщо віднині вже тільки пісок віятиме крізь мої вибілені ребра.

— Нехай так буде, — погодився фенек, — хоч мені тебе й шкода, та я нічого не вдію. На все вища воля. Ось тобі капшучок. Не розкривай його, доки не побачиш першого променя, бо сонце применшує пихо, а ніч — примножує. В мене, на жаль, нічого нема, щоб віддячитися тобі за переправу, окрім маленької кульки сну, якого тобі якраз вистачить до сходу сонця.

— Бувай здоров! — мовив бик, який не любив іатягувати прощавань, і зауважив, що навколо самі дюни.

— Усе живе мусить вмирати, — підсумував бик і, вмостившись під дюною, поклав собі за щоку подарунок пустельного лисика, кульку сну, який його одразу й здолав, хоча цей останній відпочинок не протривав довго, бо з-за дюн виковзнув невдовзі промінь, від якого бик підхопився на ноги й, пригадавши фенекові слова, розв'язав капшучок.

Як же він здивувався, коли, просвічуючися на сонці, з капшучка вилетів рожевий метлик і обережно сів йому на праву ніздрю.

— Хто ти, — косуючи очима на власний ніс, спитав бик.

— Я смерть, — озвався метелик, пересідаючи бикові на спину, і бик відчув на собі незнаний досі тягар, який підтяв йому ноги й кинув на пісок.

— Я тебе ніколи не боявся, бо ти завжди була мені за приятеля, — озвався бик. — І тільки той, хто має смерть за приятеля, може похвалитися, що він жив. А я не тільки жив, а я завжди знав, що ти — прекрасна, хоч і не здогадувався, що ти — метелик.

— Я завжди любила сміливих, але ти єдиний, що іак незмінно любив мене, — сказала смерть. — Ти єдиний ніколи не боявся мене, тож віднині ми не розлучатимемося, бо і смерть потребує вірного приятеля.

І метелик поволі опустився йому на груди, від чого бикові остаточно забило віддих, а коли він нарешті спромігся віддихнути, то разом із віддихом відчув, як його статура пружніє, йому з лопаток ростуть величезні нефритові крила, а навколо бичачої морди кільцями закручується чорна людська борода.

Відтоді, кажуть, крилатий бик, що возить на собі смерть-метелика, назавжди оселився на краю пустелі, де вони живуть і досі.

— Смерть і справді інколи буває за приятеля. — Після тривалої павзи порушив мовчанку шакал. — Та я волів би перебувати від неї на певній віддалі, хоч, звісно, про смаки й уподобання не сперечаються. Тобто, всі тільки те й чинять, що про це сперечаються. Але мені це здається згаяним часом. Зрештою, хіба можна всім догодити?

— Не догоджати ще не означає одразу хапатися за ножа.

— Хто зна, з віком я дедалі більше схиляюся до думки, що тоді, коли всі одразу хапалися за ножа, життя було набагато простіше й мало сенс. Тепер надто багато розплодилося травоїдів, які порушують природну рівновагу.

— Якби м'ясожери сприяли більшій стабілізації світу, то ми з тобою не були б свідками тих ускладнень, які загрожують не лише поодиноким створінням, а й всьому буттю.

— Надто багато травоїдів.

— Надто багато м'ясожерів.

— Нащо нам сперечатися? Дотримуймося нашої угоди.

— Гаразд. Тоді слухай: